

Sygn. akt IV U 71/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015r.

Sąd Rejonowy w Gorzowie W.. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Grażewska-Bicka
Protokolant:	stażysta Monika Ambroziak

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2015r. w Gorzowie W.. na rozprawie

sprawy z odwołania I. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. W..

z dnia (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. W..

z udziałem zainteresowanego Urzędu Gminy w K.

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy z dnia 01.08.2014r.

zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. W.. z dnia (...) i zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. W.. na rzecz wnioskodawczynie I. B. kwotę 2190 złotych (słownie: dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt zł 00/100) tytułem jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 01.08.2014r.

IV U 71/15 **UZASADNIENIE**

Ubezpieczona I. B. wniosła do tutejszego Sądu odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w G. W.. z dnia (...), na mocy której odmówiono wnioskodawczynie wypłaty jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku, jakiemu uległa w dniu 01.08.2014r.

Uzasadniając swoje odwołanie ubezpieczona podała, iż jej zdaniem zdarzenie spełnia przesłanki do uznania za wypadek przy pracy.

W odpowiedzi na powyższe odwołanie ZUS w G. W.. złożył wniosek o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu ZUS wskazał, iż na podstawie ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199 poz. 1673) zdarzenie, jakiemu uległa wnioskodawczynie nie spełnia definicji wypadku przy pracy, albowiem brak jest związku z pracą, zdarzenie miało miejsce po zakończeniu pracy, w czasie kiedy wnioskodawczynie nie była już w dyspozycji pracodawcy i w związku z tym nie przysługuje jej jednorazowe odszkodowanie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni jest zatrudniona w Urzędzie Gminy w K. na stanowisku specjalisty i z tego tytułu podlega ubezpieczeniom społecznym, w tym wypadkowemu.

W dniu 01.08.2014r wnioskodawczyni rozpoczęła pracę o 7.30. i zakończyła o godzinie 14.00 po czym skierowała się do wyjścia z budynku celem udania się do domu. Schodząc z pierwszego piętra w budynku biurowym, potknęła się na schodach, ale uchwyciła się poręczy.

Następnie opuściła budynek i udała się na parking urzędu. Nagle lewą nogą potknęła się na betonowym bruku, tracąc równowagę upadła na prawą stronę.

O zaistniałej sytuacji ubezpieczona poinformowała konkubenta H. P. (1), który przyjechał po nią na parking, a następnie odwiózł do domu.

W związku z nasilającym się bólem wnioskodawczyni w godzinach wieczornych zgłosiła się na (...) w G. W..

W wyniku zdarzenia wnioskodawczyni doznała złamania fragmentu szczytu kostki bocznej podudzia lewego.

W wyniku zdarzenia wnioskodawczyni doznała 3% uszczerbku na zdrowiu wg poz. 162a tabeli uszczerbkowej.

Dowody:

-akta ZUS

-opinia sądowo-lekarska -k.36-37

-przesłuchanie wnioskodawczyni -k.20

-zeznania świadka H. P. -k. 19-20

-dokumenty zakładu pracy

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się zasadne.

W niniejszej sprawie decydujące znaczenie miało ustalenie, czy wypadek z dnia 01.08.2014r. ,jakiemu uległa wnioskodawczyni był wypadkiem w pracy, jak twierdziła wnioskodawczyni, czy też z uwagi na brak związku z pracą takim wypadkiem nie był – jak twierdził organ rentowy.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem są ustalenia dotyczące stanu faktycznego, w szczególności okoliczność, iż wnioskodawczyni nagle w dniu 01.08.2014r udając się do domu opuściła budynek Urzędu Gminy i udała się na parking urzędu, gdzie nagle lewą nogą potknęła się na betonowym bruku, tracąc równowagę upadła na prawą stronę, doznając urazu. O zaistniałej sytuacji ubezpieczona poinformowała konkubenta H. P. (1), który przyjechał po nią na parking, a następnie odwiózł do domu.

Sąd dał w tym zakresie wiarę zeznaniom wnioskodawczyni, które pod względem logicznym dają jednoznaczny obraz całego zdarzenia oraz zeznaniom świadka H. P., które potwierdzają zeznania wnioskodawczyni. Spornym była natomiast kwestia oceny prawnej zdarzenia.

Wobec powyższego w gestii Sądu było ustalenie, czy okoliczności zdarzenia z dnia 01.08.2014r. wypełniają przesłanki wypadku w pracy.

Art.3.1 Ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z dnia 28 listopada 2002 r.) stanowi, iż:

Za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;

2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;

3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Zgodnie natomiast z brzmieniem art. 57b ustęp 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych : za wypadek w drodze do pracy lub z pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które nastąpiło w drodze do lub z miejsca wykonywania zatrudnienia lub innej działalności stanowiącej tytuł ubezpieczenia rentowego, jeżeli droga ta była najkrótsza i nie została przerwana. Jednakże uważa się, że wypadek nastąpił w drodze do pracy lub z pracy, mimo że droga została przerwana jeżeli przerwa była życiowo uzasadniona i jej czas nie przekraczał granic potrzeby, a także wówczas, gdy droga, nie będąc drogą najkrótszą, była dla ubezpieczonego, ze względów komunikacyjnych, najdogodniejsza. Za drogę do pracy lub z pracy uważa się oprócz drogi z domu do pracy lub z pracy do domu również drogę do miejsca lub z miejsca: 1) innego zatrudnienia lub innej działalności stanowiącej tytuł ubezpieczenia rentowego; 2) zwykłego wykonywania funkcji lub zadań zawodowych albo społecznych; 3) zwykłego spożywania posiłków; 4) odbywania nauki lub studiów.

W wyroku z dnia 22 stycznia 1998 r. II UKN 462/97(OSNP 1999/1/23, OSP 1999/2/48) Sąd Najwyższy wskazał, iż nie jest bez znaczenia, czy wypadek zaistniał przed rozpoczęciem lub po zakończeniu pracy, zdarzył się na terenie zakładu pracy lub poza nim. Przepisy ustawy wypadkowej oraz rozporządzenia nie określają początku i końca drogi do pracy i z pracy. W doktrynie jednak i w dotychczasowym orzecznictwie przyjmuje się, że droga ta rozpoczyna się z chwilą opuszczenia przez pracownika drzwi domu (mieszkania), w którym mieszka lub bramy zakładu pracy i kończy się również w tych samych okolicznościach, tj. na granicy terenu władztwa zakładu pracy, czy też progu domu (mieszkania) pracownika. (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 grudnia 1994 r., II URN 40/94 - OSNAPiUS 1995 nr 9 poz. 113, z dnia 24 stycznia 1997 r., II UKN 57/96 - OSNAPiUS 1997 nr 18 poz. 347).

Nie było wątpliwości co do tego, czy przedmiotowe zdarzenie miało miejsce poza terenem zakładu pracy, czy też na terenie zakładu, a to ta okoliczność, zdaniem sądu, ma istotne znaczenie dla oceny prawnej tego zdarzenia.

Skoro zatem wypadek, któremu w dniu 01.08.2014r. uległa wnioskodawczyni zdarzył się - jak wynika z zeznań wnioskodawczyni i świadka i wobec braku przeciwdowodów - na terenie zakładu pracy, tj. po wyjściu wnioskodawczyni ze stanowiska pracy, na terenie parkingu należącego do Urzędu Gminy, to wypadek ten był jeszcze wypadkiem w pracy. W takich okolicznościach wnioskodawczyni znajdowała się bowiem jeszcze w miejscu pracy. Zdaniem sądu wnioskodawczyni pozostawała w związku czasowym i miejscowym z pracą, którą wykonywała. Wnioskodawczyni bowiem potknęła się znajdując się jeszcze na terenie zakładu pracy – na parkingu i wykonywała czynności konieczne do zakończenia pracy – opuszczenia terenu zakładu pracy, w ocenie Sądu zdarzenie należało zatem uznać za zdarzenie, które nastąpiło w związku z pracą, zatem winno być oceniane jako wypadek przy pracy. W uchwale z 7 lutego 2013 r. (III UZP 6/12) Sąd Najwyższy stwierdził, że za wypadek przy pracy należy uznać nie tylko zdarzenia mające miejsce w trakcie samej pracy, ale też te występujące w trakcie zwykłych czynności pracowniczych, niezbędnych do rozpoczęcia wykonywania pracy, np. przy korzystaniu z szatni, przechodzeniu na własne stanowisko pracy. Wypadek podczas tych czynności, należy traktować tak jak wypadek przy pracy w ścisłym znaczeniu.

Analogicznie zatem należy zdaniem sądu traktować wypadek po zakończeniu wykonywania pracy – w trakcie zwykłych czynności pracowniczych niezbędnych do zakończenia pracy- w tym wypadku opuszczenia terenu zakładu, w którym praca była świadczona.

Kwestia istnienia przyczyny zewnętrznej zdarzenia, jak i jego nagłości nie była przez organ rentowy w niniejszej sprawie kwestionowana.

Należy więc tylko zauważyć, iż jako przyczynę zewnętrzną rozumie się zewnętrzny czynnik sprawczy wypadku. Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 1984 r. (II PRN 2/84) Sąd Najwyższy stwierdził, że przyczynę zewnętrzną wypadku stanowi oddziałujący z zewnątrz na organizm pracownika czynnik, który w normalnym przebiegu wydarzeń w konkretnej sytuacji faktycznej nie powinien był wystąpić. Zatem przyczynami zewnętrznymi wypadków mogą być czynniki mechaniczne, atmosferyczne (działania sił przyrody), działania lub zaniechania osób trzecich, sytuacjach w konkretnych sytuacjach także czynniki niematerialne takie jak stres, nadmierny wysiłek. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 października 1978 r. (III URN 26/78) wskazał, iż o zewnętrzności można mówić wtedy, gdy wypadek pozostaje poza wolą i świadomością pracownika - w odróżnieniu od przyczyny wewnętrznej tkwiącej w organizmie poszkodowanego.

Zgodnie z art.6.1. Ustawy z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługują następujące świadczenia:

4)"jednorazowe odszkodowanie" - dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego na okoliczność wysokości uszczerbku na zdrowiu wnioskodawczyni spowodowanego wypadkiem.

Opinia biegłego sądowego lekarza na okoliczność uszczerbku na zdrowiu wnioskodawczyni jest rzetelna, logiczna i przekonująca. Zawiera odpowiednią dawkę wiedzy fachowej odniesioną do konkretnego przypadku. W oparciu o dokumentację lekarską, przebieg leczenia i badanie wnioskodawczyni biegły stwierdził złamanie fragmentu szczytu kostki bocznej podudzia lewego.

Biegły prawidłowo zakwalifikował ten uszczerbek do pkt. 162a „tabeli uszczerbkowej”, stanowiącej załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania.

Biegły ustalił, że uszczerbek na zdrowiu powódki wyniósł 3%. Swoje stanowisko wyrażone w opinii biegły należycie uzasadnił. Należy również podkreślić, iż sama wysokość uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonej nie była kwestionowana przez organ rentowy ani wnioskodawczynię.

Biorąc powyższe pod uwagę należało w oparciu o art. 477¹⁴§2 kpc zmienić zaskarżoną decyzję i zasądzić od ZUS na rzecz wnioskodawczyni kwotę 2190zł, przyjmując za każdy % uszczerbku kwotę 730zł, a więc kwotę w wysokości obowiązującej na dzień wydania decyzji w przedmiocie jednorazowego odszkodowania przez organ rentowy.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)